KURT MAHR

Návrat z nicoty

Knihovnička Perry Rhodan 59 *Přeložil Jaroslav Kuťák*

„Mám strach!"

Rosita přitáhla nohy k tělu a schoulila se na malé pohovce do klubíčka, jako by jí byla zima.

Rous se na ni ohlédl a věnoval jí povzbudivý úsměv. Nic neříkal. Rosita však podle jeho chování poznala, že i on bere situaci vážně.

Lloyd však ne. U něj bylo obvyklé, že sedí u stolu, schovává hlavu do dlaní a mlčí.

„Nešlo by víc rozsvítit?" zeptala se dívka.

Rous přikývl a vstal. Místnost měla dvoje dveře. Vedle každých viselo dřevěné držadlo na Šňůrce. Rous za jedno zatáhl a na stropě se rozsvítily zářivky.

Rosila zamrkala.

Rous přešel k oknu a podíval se ven.

„Co je...?" zeptala se dívka a rychle vstávala.

„Nic. Bude bouřlivá noc."

„Proč musíme trčet zrovna v téhle barabizně?"

Rous zívl. Nehodlal jí vysvětlovat, že si tutéž otázku kladl sám už dvacetkrát.

„Můžeme se přemístit do nějaké jiné barabizny," odpověděl znuděně, „pokud budete chtít."

Rosita neodpověděla. Zadíval se přes ulici. V okolních zahradách postávaly domky, ale žádný z nich nebyl větší než ten, ve kterém se ukryli. Žádný však taky nebyl o nic menší. Vypadalo to na typizovanou výstavbu. Domky byly opotřebované, ale přesto ještě vcelku nové. Všechny měly pravidelný šestiúhelníkový půdorys a podle toho vypadaly i místnosti - pro pozemšťana poněkud cizokrajné.

Když závany vichru polevily a prach ulice klesl k zemi, bylo naproti vidět dům, ve kterém se svítilo. Rouse to světlo mátlo - ještě pořád, přestože se tam už byl podívat a přesvědčil se, že je stejně prázdný jako všechny ostatní.

Zatímco kdesi za temnou clonou dešťových mraků zapadalo slunce, světlo toho domu bylo stále výraznější a nakonec zůstalo tím jediným, co se z jejich okna dalo ještě vůbec rozlišit.

Světlo a pár stromů před domem.

Rous se odvrátil od okna a opustil místnost. Vstoupil do jiné. Měla stejný tvar jako ta první. Ovšem její zařízení už bylo jiné a kromě toho tam byly troje dveře namísto dvou.

Rous otevřel ty nejbližší a sahal po šňůrce. Pak ji popadl a mocně zatáhl. V místnosti se rozsvítilo.

Rous se sám sebe ptal, proč tam zrovna jde. Kulatý stůl se šesti zčásti naplněnými miskami a rozštípnuté tyčinky, sloužící bezesporu za příbor, viděl dnes už nejméně desetkrát.

Posadil se na jednu židli, opřel si hlavu a vzal do ruky jednu tyčinku.

Za ním se otevřely dveře. Rous se nemusel otáčet, věděl, kdo to je.

„Máte hlad?" zeptala se Rosila.

Znělo to pobaveně, ale Rous vycítil šibeniční humor.

„Pokouším si představit," odpověděl, „jak tady dnes ráno jedli a co se muselo stát, když museli najednou tak rychle zmizet."

Rosita, se posadila.

„Řešení hádanky pomocí intuice?" posmívala se. „Myslitele..."

„Samozřejmě že myslím," přerušil ji Rous. „Uvažujte přece - kolem šesté hodiny místního času jsme s Gazelou přistáli asi sedm kilometrů od místa jménem Keyioghal v kopcovité, nepřehledné oblasti. Náš úkol zní - průzkum místní planety a zjišťování škod, které tu napáchal neviditelný nepřítel.

Máme jednat nenápadně. Takže jsme měli chytit pár těch malých lidiček, co obývají tuhle planetu, podrobit jejich mozky strukturální analýze a přečíst si v nich všechno vědomí. Pak jsme je měli zase nechat běžet - samozřejmě s mentálním blokem, aby si na setkání s námi nikdy nevzpomněli.

Dále - opustili jsme Gazelu a vydali se ke Keyioghalu. Našli jsme vesnici,

která se až na ty šestiúhelníkové domy podobá našim pozemským vsím. Viděli jsme spousty zdejších domorodců na jejich povozech, jak svážejí úrodu z polí.

Taky nás viděli a byli hodně překvapeni. Hlavně proto, že jsme téměř o dvě hlavy vyšší než oni. To bylo dobře znát i ze vzdálenosti šesti set metrů, ale blíž už jsme se k nim nedostali.

Najednou totiž zmizeli. Rozptýlili se do vzduchu. Vypařili se. Povozy zůstaly stát, nebo jely samy dál, dokud nenarazily na nějakou překážku. Ti lidé prostě zmizeli.

Víte, proč vám to ještě jednou povídám?" zeptal se Rous.

Rosila zavrtěla hlavou.

„Abyste pochopila, že to všechno není žádná pohádka. Nebyli jsme ani opilí, ani zhypnotizovaní. Otevřenýma očima jsme viděli, jak se do nicoty Vytratilo obyvatelstvo celé jedné středně velké vesnice.

Nemá smysl uvažovat o nějakých kouzlech a čárech. Tahle věc má určitě reálný základ. A jestli ano, pak musí existovat možnost, jak tomu přijít na kloub."

Rosila na něj zamyšleně vzhlížela.

„Co takhle fiktivní transmitery?"

„Jak to myslíte? Že by mohly být vysvětlením pro... tohle tady?"

„Ano."

„Taky jsem o tom uvažoval. Vycházejme z toho, co víme:' Máme-li fiktivní transmiter, dokážeme transponovat jakýkoliv předmět z jednoho místa na druhé. Prostě ho prohodíme hyperprostorem a rematerializujeme ho na libovolném místě. Jistě bychom takto dokázali odnést celou řadu obyvatel vesnice, ale ne všechny najednou. A ještě něco: Kdybychom na někoho namířili fiktivní transmiter, zmizel by pak i s příborem, který v tu chvíli držel v ruce.

Ale podívejte se tady: ti lidé snídali.

Pak se to stalo. Cosi je vytrhlo od stolu. A jejich příbory tu zůstaly. Stejně jako vozidla venku na ulici. Ne, nevěřím na fiktivní transmiter."

„Tak ale co to bylo?"

Rous pokrčil rameny. Chtěl něco odpovědět, ale vtom se ozvalo bouchnutí dveří a ze sousední místnosti vystrčil hlavu Lloyd.

„Někdo sem jde!" řekl prostě.

Rous vyskočil.

„Rychle, vypněte světlo!" přikázal; „Někdo, Lloyde?"

„No, je jich poměrně hodně, možná dvacet, a jsou docela rychlí."

„Odkud přijíždějí?"

„Pravděpodobně po silnici z Ferraneighu."

Po stejné silnici přišli toho rána i oni. Rous se vrátil do místnosti, ze které bylo vidět ven na ulici. Rosita mezitím pozhasínala všechna světla. Rous tasil zbraň. Lloyd se vrátil ke stolu a schoval hlavu do dlaní. Rosita stála vedle dveří, v ruce křečovitě svírala dřevěné držadlo spínače.

„Slyšíte to?" zeptal se Lloyd.

Rous naslouchal. Cítil, jak se podlaha zachvívá a z dálky slyšel monotónní bzučení.

„Znovu rozsviťte!" přikázal Rous. „Lloyde, vy zůstaňte tady a dávejte na slečnu Pořezovou pozor. Já jdu ven."

„Proboha, Rouši!" zvolala Rosita. „Zůstaňte tady! Copak víte, co to je?"

Rous už byl u dveří.

„Ano," odpověděl suše. „Je to autobus."

A byl to autobus.

Přijížděl s rozzářenými reflektory a překvapivě rychle. Vřítil se do vesnice, aniž by snížil tempo. Řidič očividně neměl v úmyslu zastavovat.

Rous se postavil doprostřed cesty a čekal, až se ocitne ve světle reflektorů. Pak zamával oběma rukama.

Chvíli si už myslel, že bude muset uskočit do strany, ale zahvízdaly brzdy a bzučení motoru nabralo temnější zvuk, autobus uhnul trochu doprava a zastavil se pár metrů před Rousem.

Zvířený prach odrážel dostatek světla, aby si na autobusu mohl přečíst nápis Resazzfillinan.

Dveře se otevřely a na ulici vyskočil mladý muž. Musel se hodně zaklonit, aby se mohl podívat Rousovi do tváře.

„Co je?" zeptal se rozčileně. „Proč nikde nejsou žádný lidi? Kam všichni zmizeli?"

Rous pokrčil rameny.

„Nemám tušení," odpověděl v řeči, kterou se ráno naučil pomocí krátkého hypnoškolení. „My nejsme odtud. Přišli jsme sem dnes ráno. Když Jsme byli desetinu míle od vsi, lidé se vypařili. Jak jste se sem dostal?"

„Jedu z Řezy," odpověděl řidič. „Vyrazili jsme dnes ráno v pět. Mezi pátou a osmou jsme zastavili v Reza-Gollanu, Gortrupu, Vineighu a Bostallu. To bylo ještě všechno v pořádku. V půl devátý jsme přijeli do Millanderu... Ale tam už nebylo živáčka. A tak to zůstalo všude až doteď."

Rous přemýšlel. Mezi osmou a půl devátou dorazili sem do Keyioghalu. Lidé ve všech zmíněných obcích pravděpodobně zmizeli ve stejnou chvíli.

„Cestou jste si ničeho nevšiml?" vyzvídal Rous.

„Ne, ničeho. Když jsme dojeli do Millanderu, nezbyl mi čas na to, abych se rozhlížel. Lidi v autobuse začali být hysterický. Někdo chtěl zpátky, jinej zas abych přidal, další abych uhnul doprava, protože mu hlavní cesta připadala moc nebezpečná. Měl jsem spoustu práce s tím, abych je všechny uklidnil."

Rous se rychle rozhodl.

„My jsme tři," řekl. „Svezete nás do Fillinanu?"

„Jistě, proč ne? Stojí to tři jednotky na osobu." . Rous souhlasil. Nepovažoval za nutné vysvětlovat. Že nemá zdejší peníze. Ve Fillinanu ho už něco napadne, říkal si. Dá mu něco v hodnotě devíti jednotek.

Zavolal Lloyda a Rositu.

„Jedeme do Fillinanu," oznamoval jim. „Taková příležitost se musí využít. Ti lidé jsou tak vyplašení, že jim ani není nápadné, jak jsme vysocí."

Hned za řidičem byla volná lavice, na které našli všichni tři pozemšťané dost místa a zároveň měli přes čelní sklo skvělý výhled.

Domorodci v autobusu vzrušeně debatovali a nových pasažérů si téměř nevšimli. Pár zvědavých pohledů, to bylo vše. Jejich hovor se pochopitelně točil kolem podivných událostí dne: kolem zmizení obyvatel vesnic, kterými projížděli. Rous z jejich slov pochopil, že tajuplné mizení spoluobčanů pro ně bylo něco docela nového. Dřív se tu nic podobného nepřihodilo.

O chvíli později autobus opustil Keyioghal. Řidič se zbavoval strachu tím, že sešlápl pedál a přidal plyn. Skutečně to byl plynový pedál, jak Rous překvapeně zjišťoval. A vůbec všechny ovládací prvky autobusu měly značnou podobnost s pozemskou technikou.

Přitom planeta Mirsal II plula vesmírem půldruhého tisíce světelných let daleko od Země.

O hodinu později těžký vůz prosvištěl další obcí: Wimmanatem. Nemuseli zastavovat, aby zjistili, že i tam je jako po vymření.

Za Wimmanatem se silnice rozšiřovala. Blízkost hlavního města Fillinanu se začínala projevovat. Rous zvedl hlavu, aby se zadíval k nebi na odraz světel velkoměsta, ale žádný neviděl. Nebe bylo jako polité inkoustem.

Ohlédl se na Rositu. Dívka seděla zakloněná, zátylek opřený o podpěrku hlavy a dívala se ke stropu.

Rous už chtěl něco říct, ale než stačil hlesnout, Lloyd najednou vyskočil a křikl: „Pozor!"

Rousem to trhlo. Lloyd se díval dopředu na silnici, ale nikdo tam nic nebezpečného neviděl.

Řidič i ostatní pasažéři autobusu se jeho výkřiku lekli. Řidič zmírnil tempo a ohlédl se.

V té chvíli to začalo.

Řidič se najednou začal ztrácet. Obrysy jeho těla se rozplývaly, začínal být průsvitný... Lloyd po něm hmátl, sna-

Žil se ho vyrvat neviditelnému nepříteli z moci, ale najednou sahal do prázdna.

„Řízení!" zvolala Rosila.

Rous se předklonil a snažil se popadnout volant. Naštěstí byla silnice rovná, takže autobus se bez plynu zastavil sám od sebe. Rous jej nasměroval ke straně cesty.

Když nebezpečí pominulo, posadil se na řidičovo místo a zatáhl ruční brzdu.

Pak vstal a ohlédl se.

Autobus byl prázdný.

Zůstali jen Felimer Lloyd, Rosita Perézová a Marcel Rous.

Mutant, psycholožka a poručík, který se dobrovolně přihlásil do akce.

Lloyd se znovu posadil.

„Tak co je?" zeptal se Rous. „Před kým jste nás to varoval? Koho jste viděl?"

Lloyd zasmušile zavrtěl hlavou. ^

„Neviděl jsem nic. Jenom jsem něco vycítil. Spoustu cizích mozkových vln. Značný chaos. Byly nesrozumitelné a netrvaly dlouho, maximálně jednu dvě vteřiny."

Už jednou se mu stalo něco podobného. Například tenkrát, když ve vesmíru zmizela starodávná kosmická raketa z Mirsalu II.

Rous vzdychl a padl zpět do křesla. Přitom se dotkl Rositiny paže. Dívka se chvěla.

„Neboj se. Rosí," uklidňoval ji. „Nic nám neudělali. Tentokrát žerou jen Mirsaleran. Na nás asi nemají chuť. Kdybych tak věděl proč?"

^ A ^

Zhruba třicet milionů kilometrů od autobusu zachytily přístroje mocného pozemského křižníku Drusus signály, odvysílané z automatických náramkových vysílaček tří agentů na planetě Mirsal II.

Velitel lodi Perry Rhodan dostal krátké hlášení.

„V devatenáct hodin třicet čtyři minuty palubního Času došlo k přechodnému zeslabení signálu osobních vysílaček Rouse, Perézové a Lloyda. Stalo se tak u všech tří zároveň a ve stejném čase. Oslabení na

setinu obvyklé intenzity. Potom obvyklý příjem."

Rhodan si tuhle zprávu několikrát přečetl.

Po tajuplných, děsivých událostech na Mirsalu II, které jednoznačně prokázaly, že tam útočil neznámý, velmi mocný nepřítel, který by mohl ohrozit samotnou existenci arkonidského i Slunečního impéria, se Rhodan rozhodl, že se nejdříve ze všeho musí pokusit posbírat co nejvíce informací o neznámém protivníkovi. Obrátil se tedy k sousední planetě Mirsal II, protože se stal svědkem zmizení rakety, která letěla právě odtud. Nikdo Ještě netušil, jakou roli v tomto dramatu hraje Mirsal II a jak se domorodcům podařilo zatajovat svou existenci před galaktickými vládci, přestože technika Arkonu jejich techniku tisíceronásobně převyšovala.

Rhodan se rozhodl, že bude pátrat pokud možno co nejnenápadněji. Ani Jeho veliký křižník Drusus, ani křižník jeho spojence Talamona Arc-Koor proti neviditelnému nepříteli zatím nic nezmohly. Nenašli nikoho, proti komu by mohli zaútočit. Nepřítel disponoval zbraněmi, jejichž prostřednictvím se jakékoliv energetické zbrani vysmíval.

Jediným východiskem se zdál být některý z těch riskantních kosmických podniků, které Rhodanovi v takových případech už častokrát dopomohly k úspěchu.

Jeho účastníky se stali tři lidé, kteří skončili osamoceni v autobuse na trase do hlavního města planety Mirsal II.

Felimer Lloyd proto, že jako jeden z mála mutantů dokázal díky svým parapsychickým schopnostem zaměřit nepřítele, pokud se ocitl v jeho blízkosti. Rosita Perézová proto, že šlo o akci na neznámé planetě, a proto bylo nutné studovat mentalitu a způsoby jejích obyvatel, a poručík Marcel Rous proto, že už na planetě Mirsal III nasbíral určité zkušenosti z boje s neznámým protivníkem.

Tihle tří, jak Rhodan z hlášení vyčetl, se tedy dostali do kontaktu s nepřítelem. Tento závěr byl vcelku logický. Dále bylo možné soudit že to trojice přežila bez úhony.

-^ ^ ^

Šok pominul.

„Co se děje v okolí?" zeptal se Rous.

Lloyd zavrtěl hlavou.

„Nic," odpověděl. „Absolutně nic."

Rous vstal a odešel na řidičovo místo. „Tak uvidíme. Zkusíme popojet."

Opatrně se pokusil nastartovat. Motor zarachotil, zavrčel a přešel do bzučení. Bylo to tam cítit benzínem - opravdovým, nefalšovaným benzínem. Rous uvolnil ruční brzdu a přidal plyn. Autobus poskočil a motor zhasl. Rous zkusil jinou rychlost a měl štěstí. Vůz se pomalu rozjel a rychlostí padesáti mil v hodině se blížil k městu.

Lloyd upadl do obvyklé letargie a „naslouchal" cizím myšlenkám. Rous uvažoval o tom, co vlastně chtějí ve Fillinanu hledat. Dalo se čekat, že i v tomhle městě nenajdou nikoho živého.

Ovšem přemýšlel také, proč Neviditelní ušetřili pozemšťany. Patrně je

nepovažovali za své nepřátele, ale spíš za protivníky lidí z Mirsalu II...

Lloyd se pohnul.

‚Je tu spousta mozkových vln," zabručel. ‚Jako v mraveništi."

„Ze kterého směru přicházejí?"

„Přímo před námi."

„Takže z města," přikývl Rous. „To znamená, že ne všichni lidé odtud zmizeli."

Lloyda to zdánlivě nezajímalo. Dál se soustřeďoval.

„Opravdu cizí vzorky mozkových vln v tom však nejsou," vysvětloval po chvíli.

„Jaké procento z nich rozeznáváte?" zeptal se Rous.

„Jednoho Člověka z tisíce," odpověděl Lloyd. „Je to dost těžké, zvlášť při takové vzdálenosti."

Rous mávl rukou.

„Podle všeho, co víme, má Fillinan více než tři miliony obyvatel... Kdyby mezi nimi byly tři tisíce cizinců, musel byste je poznat. Ale nemyslím, že jich je tolik."

Lloyd se ušklíbl.

„Tak to si musíme počkat, až se některý z nich dostane blíž k nám."

Pak se znovu posadil, aby se soustředil.

O pár minut později Rous přibrzdil, sjel s autobusem k okraji cesty a zastavil. „Tady vystoupíme," řekl.

„Proč?" zeptala se Rosita.

„Město není dál než pět kilometrů. Už odtud vidíme jeho světla. Nechci nikomu vysvětlovat, jak jsem se zmocnil autobusu a co se stalo s pasažéry."

Vystoupili.

Zbytek cesty do Fillinanu byl velmi nepohodlný. Zvedl se vítr a zvířil prach. Šli s hlavami skloněnými, aby se aspoň trochu uchránili před tančícím

žlutým prachem.

Naštěstí nikoho nepotkali. Široká ulice, po které by na Zemi jezdila spousta vozidel, byla úplně prázdná.

Za ranního svítání se před nimi vynořily první domy města. Vichřice se trochu ztišila, ale nebe bylo pořád zamračené. Mirsal, centrální souhvězdí soustavy, nebylo vidět.

Podle toho, jak vypadaly domy, byly jako mrtvé. Měly jako obvykle šestiúhelníkové půdorys, ale nikde ze žádného okna nepronikalo světlo.

Lloyd se najednou zastavil.

„Tri nebo Čtyři muži přímo před námi," řekl. „Možná dvě stě metrů."

,

„Jenom čtyři?" divil se Rous. „A co v támhletěch domech?"

„Nikdo. Všechny jsou prázdné.*'

Rous přemýšlel. Město bylo obydlené, o tom nebylo žádných pochyb. Jenom ty domy na periferii zely prázdnotou. Ale proč?

Protože tahle oblast byla evakuována... A čtyři muži, které Lloyd zaměřil, byli asi stráže.

„Vezměte si psychozářiče!" přikázal Lloyd. „Nemáme jinou možnost, musíme jít rovnou za nosem."

Lloyd přikývl, vytáhl z kapsy zbraň a zavěsil si brašnu přes levé rameno. Pochodovali dál. Rosila šla jako poslední. První, co Rous před sebou viděl, byla asi deset centimetrů široká trubka zbraně, postavená na dvou dřevěných kozách v zahradě po levé ruce.

Rous věděl, že je to něco jako plamenomet, ale předstíral, že Jej nevidí. Cítil se přitom dost divně, protože neznal mentalitu Mirsaleranů. Zvlášť teď, když Jejich vesničtí spoluobčané nevysvětlitelně mizeli, mohli zdejší lidé nenávidět cizince. Mohli střílet dřív, než se na něco zeptají.

Tahle starost se nakonec ukázala jako neoprávněná. Na zahradě vstal malý hnědý mužík a mocně mával rukama.

„Stát!" křičel. „Zastavte!"

„Opatrně!" řekl tiše Lloyd. „Pokud by k nám chtěl jít sám, pak ho donuťte, aby s sebou vzal i ostatní."

MUŽ vyšel na ulici. Rous viděl, že v pravé ruce drží menší vydání plamenometu.

„Co se děje?" zeptal se Rous. „Proč jste nás zadržel?"

Malý muž neodpověděl dřív, dokud nestál pět metrů od Rouse a jeho doprovodu.

„Odkud?" zeptal se.

Rous ukázal palcem přes rameno.

„Támhle odtud."

„Žádné výmluvy! Chci vědět, odkud jdete!"

„Z Wollastonu," odpověděl Rous.

Wollaston byl velký ostrov v Centrálním oceánu. Lidé, kteří na něm žili, tvořili vlastní, jen zpola civilizovanou společnost. Byli prostě trochu jiní než ostatní obyvatelé planety.

„Z Wollastonu?" podivil se strážný. „Pěšky?"

„Ne. Letadlem až do Rezasu a odtud autobusem do Key-loghalu. Odtud ale už pěšky."

„Průkazy?"

Rous se zatvářil, že snad ani neví, co to průkaz je. Strážný se obrátil a zavolal do zahrady: „Hej, vy! Pojďte sem! Chytil jsem tři pěkně divný ptáčky!"

Rous se ohlédl na Lloyda, ale ten zavrtěl hlavou. Psychozářiče se pořád ještě nedotkl. Strážný volal na ostatní z vlastní vůle.

Tři muži - stejně malí jako ten první a také v nazelenalé uniformě - vyšli z křoví.

„Tvrdí, že jsou z Wollastonu," vysmíval se první strážný, „ale nemají žádné průkazy."

„Na takový jsme čekali!" zvolal jiný. „Až je prohledáme, najdeme u nich spoustu zajímavejch věcí."

Rous za sebou pocítil mírný pohyb. Lloyd se stavěl do střehu. Situace byla vhodná. Pozornost strážných byla odlákána hovorem.

Rous uslyšel tiché zabzučení psychozářiče. Viděl, jak se strážný otočil a překvapeně se na Lloyda podíval.

„Odložte zbraně!" klidně jim rozkázal mutant Lloyd.

Všichni strážní se zarazili, poslušně pouštěli malé paprskomety a nechali je padat do prachu u svých nohou. Ani první strážný se nijak nebránil.

„Stoupněte si do řady!" vyjel Lloyd.

I tento rozkaz byl bez odporu splněn. Čtyři malí muži zírali na Lloyda, jako by právě spadli z nebe.

„Proč tu hlídáte?[1]" chtěl vědět Lloyd. „Rychle, ty! Odpověz mi!"

„Dějí se tu divné věci," odpověděl oslovený monotónním hlasem. „Lidé mizejí, celé Části země se ocitají bez obyvatel. Zaútočil na nás mocný neviditelný nepřítel. Musíme najít jeho stopu. Musíme prověřovat všechny, kdo přicházejí z vylidněných oblastí. Jenom tak protivníka dostaneme."

Tohle vypadalo logicky. Kdo přicházel z vylidněných oblastí, musel být nepřítel. Ledaže by situaci komplikovala existence tří agentů cizí vesmírné velmoci.

„Vy nás považujete za nepřátele?" zeptal se Lloyd. „Ano."

„Ale my nejsme vaši nepřátelé, slyšels?" „Ano, slyšel. Nejste nepřátelé."

„Dobrá," přikývl Lloyd. „Kolik máš u sebe peněz?" Voják se začal prohledávat.

„Sedmnáct jednotek a nějaké drobné."

„Dej to sem!"

Voják přistoupil k Lloydovi a dal mu své peníze do ruky. Postupně tak i od ostatních zkasíroval asi sto jednotek.

„Zapomenete, co se tu stalo!" uzavřel rozhovor. „Jakmile odejdeme, už si na nás nevzpomenete. Dnes ráno se tady vůbec nic nestalo, jasné? Po silnici z Rezasu do Fillinanu nikdo nepřišel."

Všichni čtyři poslušně zopakovali příkaz.

„Vraťte se na svá stanoviště!"

I tento rozkaz vykonali. Lloyd vypnul hypnozářič a schoval jej do kapsy. Posthypnotický účinek postačoval.

„Rychle!" hlesl Rous. „Za deset minut musíme být z dohledu."

^ ^ ^

Asi dva kilometry dál směrem do města narazili na další stráže, ale protože prošli prvním řetězcem, tihle si jich už nevšímali. Krátce poté se trojice vrhla do víru velkoměsta.

„Ubytujeme se v hotelu!" rozhodl Rous. „Na jedno přenocování peníze máme, ale budeme si muset opatřit další." „Co budeme dělat v hotelu?" zeptala se Rosila. „Hlavně budeme spát. Jsem velmi unaven." „Hm," pokračovala Rosila. „Máte už i nějaké plány na to, co uděláme, až se vyspíme?"

„Jste velmi zvědavé děvče. Rosilo. Upřímně řečeno ne. Nemám žádné plány. Obávám se, že budeme muset prostě nechat běžet věci tak, jak přijdou, a jenom je pozorovat."

Zeptali se na nejbližší hotel, ale oslovený chodec neskrýval překvapení, protože už tri dny v zemi vládl přísný zákaz veškerého cestování. Vysvětlení, že přiletěli z ostrovní země, ho však přece jen uklidnilo.

Doporučeny hotel nebyl daleko, proto k němu šli pěšky. Cestou si vysloužili pozornost okolních chodců. Ti se zastavovali a zírali na dloubány. Rousovi to bylo nepříjemné. Rosila klopila oči a raději se ani moc nerozhlížela.

Lloyda tyto události očividně nikterak nezaskočily. Pořád si něco mumlal, přikyvoval nebo vrtěl hlavou, jak četl myšlenky kolemjdoucích... Najednou se zastavil.

„Zatraceně!" zaklel.

„Co je?" zeptal se Rous.

„Každý, kdo tady cestuje, potřebuje zvláštní povolení," odpověděl zamyšleně. „Lidé v našem autobuse tedy museli být velmi důležitými osobami, že?"

Rous přikývl. „No a?"

„Podívejte se, kde tady parkují auta!"

Rous se ohlédl. Už zpočátku si všiml, že na této planetě jezdí vlevo a že zde tudíž vlevo i parkují, ale dál o tom nijak nepřemýšlel.

„Vlevo," řekl. „Proč?"

„Ale autobus jste zaparkoval vpravo, vzpomínáte si?" „No a?"

Lloyd se na něj ušklíbl.

„Pocházím z New Yorku, poručíku, přímo z New Yorku. Kdyby se v New Yorku ztratil autobus s důležitými osobami a policie ho pak našla zaparkovaný na opačné straně silnice, pak by z toho soudila na určité věci. Ve Fillinanu bude policie stejně chytrá jako v New Yorku. První strážní si na nás nebudou pamatovat, druzí však už ano a kromě toho budou schopni říct, odkud jsme přišli."

Rous se zamyslel.

„V tom asi máte pravdu, Lloyde," přiznal. „Ale jediné, co teď můžeme dělat, je Čekat. Počkat, jak chytrá je zdejší policie doopravdy!"

Ve velké přijímací hale hotelu bylo prázdno. Za recepčním pultem nikdo nestál. Teprv když Rous několikrát zazvonil na staromódní recepční zvonek, přišel shrbený stařeček a nevěřícně hleděl na nečekané návštěvníky. Užuž se nadechoval, že chce vidět doklady a povolení k cestě, ale Lloydův psychozářič ho včas zpracoval. Bez dalšího odporu dostali každý svůj pokoj ve druhém patře. Pokoje měly spojovací dveře, takže nikdo nemusel vycházet na chodbu, chtěl-li navštívit souseda.

Rous se zabydlel, vzal si polštář a přikrývku a lehl si na zem, protože rozměry postele pro něj byly příliš malé. Během několika minut spal.

^ A ^

Probudil se po poledni.

Někdo zaklepal na dveře.

„Dále!" zvolal - raději mirsaleransky.

Vstoupila Rosila. „Zaspal jste důležité události.'*

„Jak to? Co se děje?"

„Lloydův posthypnotický blok funguje. Starý recepční si opravdu myslí, že jsme mu dali naše pasy, ale že je někam založil a teď je nemůže najít. Je tu policie. Chtějí nás vyslechnout a vystavit nám nové doklady."

Rous vyskočil. „Dobrá. Už jdu!"

Byli to celkem Čtyři policisté. Čekali dole v prázdné přijímací hale. Když přišel Rous, Lloyd a Rosila tam už byli.

Výpověď šéfa recepce byla zaprotokolována, pak se policisté postupně vyptávali všech tří cizinců, odkud přišli a jaké chovají úmysly. Dostalo se jim uspokojivých odpovědí. Jeden z policistů, vyšší muž prošedivělých vlasů, se jim představil jako komisař Flaring. Když vyslechl Lloydovo vyprávění o tom, jak skončili ve vesnici Keyioghal, zeptal se: „To jste si nelámali hlavu s tím, proč ve vsi nikdo není?" Rous přikývl.

„Jistěže. Zajímalo nás, kam asi tak všichni odešli, ale napadlo nás. Že snad byli evakuováni, takže jsme si rychle pospíšili do Fillinanu."

„Proč?"

„No... proč dochází k evakuacím? Kvůli živelným pohromám... Třeba někde poblíž vybuchla podzemní sopka, co já vím..."

FIaring se s jeho vysvětlením spokojil.

„Neviděli jste cestou autobus?"

Rous předstíral, že je zamyšlený.

„Ano," odpověděl nakonec. „Teď si vzpomínám. Asi deset mil od města stál prázdný autobus."

„Prázdný?" podivil se komisař.

„Jo, úplně prázdný."

FIaring se podíval na kolegy a vstal.

„Dobrá. Dostanete nové pasy. Budou vám zaslány." Bez dalšího pozdravu opustil spolu s ostatními policisty budovu hotelu. Rous, Rosita a Lloyd se vrátili do svých pokojů.

„Ten FIaring se mi nelíbil," poznamenala Rosita.

„Proč?"

„Studovala jsem mentalitu Mirsaleranů. Jakmile se některý z nich vzdálí bez pozdravení, pak to tady na Mirsalu II znamená něco podstatnějšího než u nás doma na Zemi. FIaring proti nám něco má... a naznačuje nám to."

„Doufejme jen, že si své podezření nechá pro sebe," odpověděl Rous. „Jeho samotného ovlivníme psychozářičem, ale kdyby se o nás dozvěděla veřejnost, bylo by to horší. To se v žádném případě nesmí stát, protože v takové situaci by nás mnozí určitě považovali za nepřátele."

Rosita přikývla.

Lloyd si vzal slovo.

„Nemá smysl, abychom se schovávali v pokojích," řekl. „Možná bychom měli jít na procházku."

'„Ano," přikývl Rous. „I když tím riskujeme, že se staneme středem pozornosti."

^ A ^

Odpoledne Mirsalerané vypadali kupodivu méně zvědavě než ráno. Na neobvykle vysoké cizince se dívalo stále méně lidí. Pravděpodobně se už rozkřikly zprávy o příchodu lidí z Wollastonu.

Rous se svými lidmi nasedl do podzemní dráhy a rozjeli se směrem k centru města.

Nejkrásnější ulice Fillinanu se jmenovala „Alej králů" a táhla se v šířce více než jednoho sta metrů od severu města k Jihu. Byla kontrolována lasery. Čidla zaznamenávala projíždějící automobily a zjišťovala, zda jsou vybavena předepsaným kontrolním mikrovlnným zářičem.

Domy po obou stranách ulice byly velkorysé a stavěné očividně bez ohledu na náklady. Měly šestiúhelníkový půdorys a byly obklopeny zahradami. Některé domy sahaly vysoko k nebi. Dole měly obvykle obchody a obchůdky, nad nimi kanceláře nebo byty. AŽ na cizokrajné vývěsní štíty by taková ulice mohla klidně stát kdekoliv na Zemi.

Rous, Rosita a Lloyd se loudali po chodníku. Moc toho nenamluvili. Nebezpečí, že jim někdo naslouchá, bylo příliš veliké.

Místo, kde vyšli ze stanice podzemní dráhy na ulici, bylo už asi kilometr za nimi, když se Lloyd najednou zastavil a rozhlédl.

21

„Počkejte," řekl tiše. „Něco se tam děje!" Rous a Rosila se zastavili. Lloyd se díval přímo před sebe, ale nic kromě obvyklého provozu na ulici neviděli. „Co je?" zeptal se Rous.

„Cizinci!" vyhrkl. „Jsou blízko! Cítím je!"

Rousovi přeběhl mráz po zádech.

„Teď!" vykřikl přidušené Lloyd. „Teď přicházejí!"

Zašklebil se, jako by musel snášet bolest. Automaticky sáhl do brašny a vytáhl malý Štítový generátor. Rous nevěděl, co s ním chce udělat. Rosila zaječela a ukázala před sebe na ulici.

„Támhle!" vzdychla.

Rous se podíval, kam ukazuje. Viděl Jak se nad celou ulicí zachvívá vzduch. Viděl, jak za mihotavou vzdušnou clonou na chodnících už nebyli žádní lidé a jak z ulice sjížděla auta bez řidičů, narážela do sebe, vyjížděla na chodníky a rozbíjela se o domy.

Tajemný mlžný závěs se blížil. Byl děsivý pohled na to, co způsobuje. Všude, kam pronikl, najednou přestal existovat veškerý život a automobily najednou ztrácely cíl své původní jízdy.

Mirsalerané na okraji druhého chodníku zpozorněli. I oni na vlastní oči viděli, co se děje s jejich spoluobčany. Stačilo jen pár vteřin a propukla panika. Lidé křičeli, ječeli, volali o pomoc, vráželi do sebe, klopýtali, padali, šlapali po sobě a hlavně se snažili utéct před neviditelnou zkázou.

Rous, Lloyd a Rosita to všechno pozorovali z blízké zahrady. Tam také přestáli vlnu uprchlíků a v klidu sledovali mihotavou stěnu.

Zdálo se, že zrychlila.

Lloyd se najednou probral z ustrnutí.

„Zadržte jednoho!" křikl na Rouse.

Rous nechápal, co má na mysli, takže Lloyd ukázal na prchající Mirsalerany.

„Jednoho z nich!" křičel. „Rychle, nemáme čas!"

Rous sáhl do davu a jednoho z prchajících vytáhl ven. Byl to muž a bránil se, ale Rous měl zkrátka větší sílu.

Stěna se zase o něco přiblížila.

Mirsaleran bezvládně visel v Rousových pažích a doširoka otevřenýma očima zíral na tři pozemšťany. Úpěl, ale ne-řekl ani slovo.

„Vezměte ho mezi sebe!" požadoval Lloyd.

V té chvíli Rous poprvé pochopil, co má Lloyd v úmyslu. Zapnul ochranný energetický štít.

Pak přišla ta stěna.

Rous cítil něco jako slabé šimrání, ale když o tom později přemýšlel, nedokázal už říct, jestli tento efekt vyvolala stěna, nebo jeho vlastní fantazie.

Na zlomek vteřiny všechen hluk ulice utichl.

Rous, Lloyd a Rosita stáli ruku v ruce a tvořili trojúhelník, v jehož středu umístili zajatého Mirsalerana.

Hluk se vracel. Rous shlížel dolů na utíkající chodce, ale mihotavá stěna byla stále rychlejší a dohánělа je. O několik okamžiků později nebylo široko daleko Žádného Mirsalerana vidět. Kromě toho jednoho, kterého pozemšťané vzali mezi sebe, aby ho ochránili. Muž se chvěl, třeštil oči a ne-byl schopen ze sebe vymáčknout ani slovo. Rous si ho prohlížel a přemýšlel, zda by jim mohl být nějakým způsobem platný. Určitě to byl drahocenný pokusný objekt. Teď také věděli, že když vezmou domorodce mezi sebe pod ochranu silného energetického pole, mohou ho chránit před neviditelným nepřítelem.

Rous mu položil ruku na rameno a přátelsky řekl: „Jděte domů a buďte rád, že jste to přežil!"

Muž beze slova poslechl. Klopýtal pryč z hrůzného místa, aniž by se jedinkrát otočil.

Rousovi se vracela aktivita.

„Honem! Musíme zjistit, jestli se ve městě zachránil ještě někdo další!"

Lloyd strčil malý generátor do kapsy a namířil si to k nejbližší stanici metra.

„Neoddávejte se falešným nadějím!" volal za ním Rous. „Podzemní dráha už nejezdí. Představte si, co se asi stalo s vozy, když ztratily své řidiče!"

Rosila měla lepší nápad. Na ulici zůstal i bezpočet nerozbitých automobilů. Našla si ten nejsilnější. „Pojďte sem!" volala. „Myslím, že se nám bude hodit." Rous přešel přes ulici. Před autem viděl něco ležet. Bylo to modré, matně se to lesklo a připomínalo to hřeben. Netušil sice, k čemu by to mohlo sloužit, ale sklonil se a zastrčil si to do kapsy.

Rosila ho pozorovala. „Co s tím chcete dělat?" zeptala se.

Rous pokrčil rameny. „Prohlédnu si to... Možná na tom najdu nějaké stopy."

Posadil se za řízení. Nedělalo mu vůbec žádné potíže rozjet vozidlo a šikovně projíždět mezi překážkami. Na první křižovatce zabočil doprava. Boční ulice byla stejně prázdná jako Alej králů.

Rous se pokoušel vzpomenout, kde stojí hotel. Protože jeli metrem, neměl Šanci zapamatovat si ulice. Znal však zhruba směr, takže měl dojem, že se k hotelu blíží.

Asi za půl hodiny se Lloyd zarazil a zvolal: „Před námi jsou lidé! Jejich tam spousta! Vypadá to, že neštěstí nepostihlo úplně celé město!"

Rous přimhouřil oči.

„Tak to bychom měli být opatrní. Každého, kdo přijde ze středu města, budou považovat za svého nepřítele."

Hotel se nacházel nejméně patnáct mil daleko od Aleje králů. Na těchto patnáct mil Rous potřeboval půldruhé hodiny, protože se ve městě nevyznal. Ale nakonec dorazili na ulici, o níž byl přesvědčen, že ji zná. Zahnul a málem se srazil s jiným vozem, který tam stál uprostřed cesty.

Lloyd naposledy potvrdil, že impulzy, které cítil, přicházejí z bezprostřední blízkosti. Na voze sedělo asi dvacet policistů s odjištěnými zbraněmi v rukou a po obou stranách ulice hlídaly stráže. Rous musel zastavit, nic jiného mu ne-zbývalo.

„Dávejte pozor, Lloyde!" hlesl.

Z pravé bočnice náklaďáku seskočili tři policisté a namířili si to k jejich autu. Rous stáhl okénko.

„Odkud přicházíte?" zeptal se jeden z policistů.

„Z východního předměstí," odpověděl Rous.

„Projíždíte?"

„Ano."

„Jak to tam vypadá?"

Rous se zatvářil zděšeně - ani se nemusel příliš snažit.

„Všechno je prázdné, všichni zmizeli!"

„Měl jste možnost to pozorovat?"

„Ne. My jsme u toho nebyli. Přijeli jsme od fínnestalského mostu. Tam bylo všechno v pořádku, ale ve městě..."

„Dobrá," řekl policista. „Můžete pokračovat. Jeďte dál. Můžete jet přes chodník."

Rous poděkoval, zabočil doleva a obejel policejní náklaďák.

„Udělal jste chybu," namítla klidně Rosila.

Rous na ni překvapeně pohlédl.

„Jakou?"

Muž beze slova poslechl. Klopýtal pryč z hrůzného místa, aniž by se jedinkrát otočil.

Rousovi se vracela aktivita.

„Honem! Musíme zjistit, jestli se ve městě zachránil ještě někdo další!"

Lloyd strčil malý generátor do kapsy a namířil si to k nejbližší stanici metra.

„Neoddávejte se falešným nadějím!" volal za ním Rous. „Podzemní dráha už nejezdí". Představte si, co se asi stalo s vozy, když ztratily své řidiče!"

Rosila měla lepší nápad. Na ulici zůstal i bezpočet nerozbitých automobilů. Našla si ten nejsilnější. „Pojďte sem!" volala. „Myslím, že se nám bude hodit." Rous přešel pres ulici. Před autem viděl něco ležet. Bylo • to modré, matně se to lesklo a připomínalo to hřeben. Netušil sice, k Čemu by to mohlo sloužit, ale sklonil se a zastrčil si to do kapsy.

Rosila ho pozorovala. „Co s tím chcete dělat?" zeptala se.

Rous pokrčil rameny. „Prohlédnu si to... Možná na tom najdu nějaké stopy."

Posadil se za řízení. Nedělalo mu vůbec žádné potíže rozjet vozidlo a Šikovně projíždět mezi překážkami. Na první křižovatce zabočil doprava. Boční ulice byla stejně prázdná jako Alej králů.

Rous se pokoušel vzpomenout, kde stojí hotel. Protože jeli metrem, neměl Šanci zapamatovat si ulice. Znal však zhruba směr, takže měl dojem, že se k hotelu blíží.

Asi za půl hodiny se Lloyd zarazil a zvolal: „Před námi Jsou lidé! Je jich tam spousta! Vypadá to. Že neštěstí nepostihlo úplně celé město!"

Rous přimhouřil oči.

„Tak to bychom měli být opatrní. Každého, kdo přijde ze středu města, budou považovat za svého nepřítele."

Hotel se nacházel nejméně patnáct mil daleko od Aleje králů. Na těchto patnáct mil Rous potřeboval půldruhé hodiny, protože se ve městě nevyznal. Ale nakonec dorazili na ulici, o níž byl přesvědčen, že ji zná. Zahnul a málem se srazil s jiným vozem, který tam stál uprostřed cesty.

Lloyd naposledy potvrdil, že impulzy, které cítil, přicházejí z bezprostřední blízkosti. Na voze sedělo asi dvacet policistů s odjištěnými zbraněmi v rukou a po obou stranách ulice hlídaly stráže. Rous musel zastavit, nic jiného mu ne-zbývalo.

„Dávejte pozor, Lloyde!" hlesl.

Z pravé bočnice náklaďáku seskočili tři policisté a namířili si to k jejich autu. Rous stáhl okénko.

„Odkud přicházíte?" zeptal se jeden z policistů.

„Z východního předměstí," odpověděl Rous.

„Projíždíte?"

„Ano."

„Jak to tam vypadá?"

Rous se zatvářil zděšeně - ani se nemusel příliš snažit.

„Všechno je prázdné, všichni zmizeli!"

„Měl jste možnost to pozorovat?"

„Ne. My jsme u toho nebyli. Přijeli jsme od finnestalského mostu. Tam bylo všechno v pořádku, ale ve městě..."

„Dobrá," řekl policista. „Můžete pokračovat. Jeďte dál. Můžete jet přes chodník."

Rous poděkoval, zabočil doleva a obejel policejní náklaďák.

„Udělal jste chybu," namítla klidně Rosita.

Rous na ni překvapeně pohlédl.

„Jakou?"

„Nerozloučil jste se." „Já jsem se..."

„Poděkoval jste jim, ale nerozloučil jste se. Vzpomínáte, jakou roli mezi Mirsalerany hraje loučení?"

„Zatraceně," klel Rous. „Snad si toho nevšiml."

„Bylo mu to nápadné," odpověděla Rosita. „Bylo to vidět na jeho tváři. Myslím, že to byla finta, když nás nechal pokračovat v cestě. Budeme s tím mít nepříjemnosti."

O pár minut později Rous zastavil vůz před hotelem. I tady byly ulice prázdné. Lloyd tvrdil, že to množství impulzú, které zachytil, přichází z jihovýchodu. Jihovýchod Fillina-

nu byl jedinou částí města, která zatím unikla neviditelnému nepříteli.

Hotel vypadal ještě prázdněji než předtím. I ten malý mužíček zmizel. Rous několikrát zazvonil, ale nikdo nepřicházel, takže si klíče od pokojů vzal sám.

Výtah už nefungoval. Nešel proud. V elektrárnách nikdo nepracoval. Nahoru museli jít po schodech. Nepromluvili spolu ani slovo. Měli toho na přemýšlení ažaž.

Nahoře na chodbě si to všichni namířili k Rousovým dveřím, ale těsně před nimi se Lloyd zastavil a varovně zvedl prst. Pak ukázal na dveře. Rous povytáhl obočí, chvíli přemýšlel a potom přikývl. Přitom ukázal na Lloydovu kapsu a Lloyd vytáhl psychozářič.

Na první pohled to tam vypadalo stejně, jako když pokoj opouštěli, ale jakmile Rosila za sebou zavřela, zpoza skříní, postele a pohovky se vynořily tváře místních policistů.

Muži vstávali do své plné výšky a zřetelně naznačovali, že v rukou drží plamenomety.

Jednoho z nich Jíous poznal. Byl to Flaring.

Zašklebil se a řekl: „Mysleli jsme, že byste nám mohli říct něco o té katastrofě. Proto jsme tady!"

^ A ^

Na palubě Drususu zaregistrovali další krátkou ztrátu intenzity tělesných vysílaček tří agentů. Trvalo to znovu jen tři vteřiny, jako tehdy poprvé. Potom se signály daly znovu velmi Jasně zachytit.

Vysílač, umístěný v Gazele, rušen nebyl.

Rhodan se domníval, že se Rous a jeho lidé podruhé „dotkli nepřítele". Skutečnost, že Rous ani poprvé nic nehlásil, svědčila o tom, že všechno proběhlo bez problémů.

Všichni doufali, že tomu tak bylo i nyní, podruhé.

^ A ^

„Proč jste si to mysleli?*' klidně se zeptal Rous. Flaring ukázal na křeslo a řekl: „Posaďte se! A nedělejte žádné hlouposti!"

Rous, Rosita a Lloyd se poslušně posadili.

„Takže vy tvrdíte, že jste přišli z Wollastonu," začal Flaring bez dlouhých řečí. „Na Wollastonu žije spousta necivilizovaných lidí. Nemyslím, Že by se mezi nimi našel někdo, kdo by dokázal řídit autobus. A i kdyby, tak asi neznal dopravní předpisy a zaparkoval ho napravo místo nalevo."

Rous na něj pozorně vzhlížel. ' „Dobrá," odpověděl. „To je váš dohad. Ale co bude dál?"

„Od první katastrofy jsou všechny výpadovky z města dvojitě obsazeny. Vy jste prošli druhým řetězem stráží, ale muži z toho prvního si kupodivu vůbec nevzpomínají, že by kolem nich prošel někdo z Wollastonu."

Rous zvedl pravici na znamení souhlasu. ′ „Nemůžeme za to," řekl, „že vaši lidé jsou zapomnětliví.**

Flaring se zasmál.

„Nejsou zapomnětliví, na to se můžete spíchnout. Kromě toho jsem ještě neskončil. Vy jste byli ve městě tři - dnes odpoledne, když se stalo to neštěstí. Vy tři jste jediní, kdo přežil. Jak mi to vysvětlíte?*'

Rous sklonil hlavu.

„Nijak," přiznal. „Sami jsme rádi, že jsme to přežili." FIaring zvážněl.

„Tvrzeni, že jste během toho neštěstí byli na mostě, tedy jaksi neobhájíte..."

„Jak to víte?"

„No, když neumíte zdvořile pozdravit naše muže... Poslouchejte mě dobře," pokračoval FIaring. „Dostali jsme se ve svém vývoji už dost daleko, abychom pochopili, že nepocházíte z naší planety. My sami se nacházíme v samotných počátcích kosmického věku. Vaše civilizace patrně již vesmír dobývá. Přepadlí jste Mirsal - netušíme, z jakého důvodu. My jsme zatím Žádné cizí civilizaci neublížili, protože to ani nedokážeme.

Takže netušíme, co proti nám asi tak můžete mít. Ale kdybychom to věděli, možná bychom se dohodli a tím bychom ušetřili životy milionů našich lidí, kteří mizejí neznámo kam."

Rous pozorně naslouchal. Nyní se na Flaringa podíval a řekl: „Vy máte právo vést vyjednávání?" „Jistě. Chcete snad...?" Rous mávl rukou a vstal.

„Zastrčte tu věc!" přikázal Lloydovi anglicky. Lloyd schoval psychozářič zpátky do kapsy. Rous udělal ještě několik kroků, pak se najednou zastavil a obrátil se k Flaringovi.

„Vy jste upřímný Člověk, Flaringu," řekl. „Proto s vámi chci mluvit otevřeně. Ovšem bohužel vás patrně zklamu.
My nejsme ti, za které nás považujete. My jsme cizinci, to ano, ale nejsme zodpovědní za mizení vašich spoluobčanů. Ani my, ani nikdo jiný z naší civilizace."

Pronikavě na Flaringa pohlédl.

Ten pokýval hlavou a odpověděl: „Tušil Jsem, že nám nebudete důvěřovat," řekl chabě.

Rous zavrtěl hlavou.

„Jste na špatné stopě, Flaringu!" řekl tvrdě.

A pak mu vysvětlil tolik, kolik mu směl říct, aby FIaring pochopil situaci kolem tří pozemšťanů. Zamlčel před ním všechno, co musel -jaký svět je jeho domovem, jak se jmenuje a kde leží. Nevysvětloval také, jakou roli hraje Sluneční Impérium v rámci galaktické moci, přestože pochopitelně musel objasnit, že ve vesmíru existuje velký počet mocenských uskupení.

Rousova přednáška trvala asi Čtvrt hodiny. Nakonec řekl: „Nemůžete udělat větší chybu, než že nás budete považovat za nepřátele. Máme k dispozici prostředky, proti kterým je vaše technika tím největším vynálezem doby kamenné. Pokud vůbec někdo, pak Jsme to jen my, kdo bude umět přijít neviditelným na stopu. Kdybyste nám chtěli dělat potíže, zbavovali byste se sami možnosti záchrany."

Na Flaringovi bylo vidět, že ještě zdaleka není přesvědčen.

„Vysvětlete mi," poprosil, „jaký zájem má vaše civilizace o události na Mirsalu. Sami jste nám sdělili, že útok Neviditelných vám neplatil. To znamená, že po vás Neviditelný nic nechce. Proč se tedy tak staráte?"

Rous se zakřenil.

„To je chytrá otázka," přiznával. „Nevěřte, že to děláme jenom z lásky k bližnímu. Naším zájmem je zjistit, co se v Galaxii děje. Pokud chceme v Galaxii obstát, musíme to vědět. Tajemství jsou tu od toho, aby byla řešena a odhalována. Kdo to nedělá, tomu dříve nebo později hrozí stejný osud jako vám. Sám se stane obětí neznámého Neviditelného. Chápete?"

„Ano," odvětil prostě Flaring. „Dobrá. Vyslechl jsem vás a musím o tom podat hlášení. O všem ostatním rozhodne vyšší instance. Jediné, co pro vás mohu udělat," usmál se,
„je, že vás nechám bez dozoru. Můžete mi dát své slovo, že neopustíte město?*'

Rous mu podal pravici. „Tady je."

„Dobrá. Já vám co nejrychleji podám zprávu, jak bylo nakonec rozhodnuto."

Zdvořile se rozloučil a odešel. Venku se nad město snášel soumrak. Stmívalo se. Nikde se nerozsvěcovala světla. Policie měla jinou práci, než posílat své lidi do elektráren.

^ J. ^

Lloyd a Rosita odešli zpět do *svých* pokojů. Rous mezitím odeslal zprávu pro Drusus, ve které v krátkosti informoval o všem. co zatím na planetě prožili. Byly v ní i informace o jednání s Flaringem. Požádal Rhodana o schválení postupu.

Jakmile byla zpráva odeslána, odešel k Lloydovým dveřím a otevřel je. Jen co je otevřel, zaplavilo ho oslnivé světlo, které vypadalo, že přichází snad ze všech možných stran zároveň. I Rosila zpozorněla.

Lloyd klopýtal a byl očividně velmi zaměstnán. „Co je to?" zvolal Rous. „Co to provádíte?" Lloyd se zastavil.

„Zatím ještě sám dobře nevím/* odpověděl nabručené.

„Trochu jsem si tu něco stavěl... a najednou tu bylo to světlo."

„Co jste si stavěli?"

„Generátor ochranného štítu."

Rousovi to vzalo řeč. V Lloydových kapsách byla spousta věcí, pomocí

nichž se dalo svítit, ale Štítový generátor byl ze všech tím posledním, co by mohlo svítit.

Lloyd si přejel rukou přes čelo.

„Vzpomínáte si," začal nakonec, „jak jsme v Aleji králů zachránili Mirsalerana? Takže jsem si vzal generátor a rozebral ho na kousky, abych se podíval, jestli ho není možné nějak zesílit. Vy víte, že to je principiálně možné. Otázkou však zůstává, kolik energie ten malý přístroj může pojmout a zpracovat."

„A co bude dál?" zeptal se Rous.

Lloyd pokrčil rameny.

„Dál už nic. Jenom jsem pár věcí přepojil a zapnul jinak. Vtom se rozjasnilo. Netuším proč!"

Rous vyskočil.

„Ukažte! Kde je ta věc?"

Lloyd ukázal na stůl.

Rous opatrně přistoupil k malému generátoru. Nebyl větší než krabička cigaret. Rous byl stejné dobrý odborník na techniku jako Lloyd. Chvíli si krabičku prohlížel a pak řekl:

„Víte, co jste udělal?" zeptal se.

„No, jak to vypadá, jenom jsem trochu změnil tvar štítového generátoru."

„Přesně tak... Vytvořil jste prstencové pole, o kterém ani nevíme, kde leží. Pokusím se ho lokalizovat. Má teď tvar prstence, namísto koule."

Pracoval a zatímco se soustředil na práci. Rosila v pozadí pokoje překvapeně zvolala: „Támhle... u okna!"

Rous zvedl hlavu.

Na okně se vytvořila kruhovitá světelná skvrna. „Zvláštní...," zamumlal Rous.

„Já myslel, zeje to prstencové pole?" zeptal se Lloyd. „To ale není prstenec, to je kruh!"

„Nesmysl," kroutil hlavou Rous. „To, co vidíte, není pole, ale docela obyčejné světlo. Pole samotné je neviditelné. Leží jako prstenec kolem tohoto světelného kruhu."

Rosita byla najednou zvědavá.

„Odkud to světlo přichází?"

„Jo... to kdybych věděl!"

O pár minut později Rous zamyšleně zíral na kulatou světelnou skvrnu. Pak sebou najednou trhl, jako by ho napadlo něco důležitého, a potom začal pracovat jako posedlý.

Lloyd a Rosita pozorovali, jak se světelná skvrna zmenšuje a jak světlo nabírá na intenzitě. Nakonec se z kruhu stal nesnesitelně intenzivně zářící světelný bod.

„Tak!" řekl nakonec Rous a vstal. „Už víte, co to je?" Lloyd zavrtěl hlavou.

„Já pochopitelně také ne," přiznal Rous. „Ale mám jednu domněnku. Myslím si totiž, že naše pole působí jako čočka. Spojuje světelné paprsky a vytváří jejich ohnisko."

„Jaké světlo?" zeptal se Lloyd.

Rous se podrbal na hlavě.

„To je právě ta hádanka. Jakmile generátor vypnu, světlo zmizí. V našem prostoru tedy neexistuje."

„To je na mě moc metafyzické," bručel Lloyd bez respektu. „V jakém prostoru?"

Rous byl svým objevem nadšen. Vyhrkl: „Uvažujte přece, že jsme ty cizince nikdy nespatřili, když na nás zaútočili!" zvolal. „Byli neviditelní. Možná jsme tu našli prostředek, jak je zbavit jejich neviditelnosti!

Ve skutečnosti je to tak: Prstencové pole způsobuje pomocí čočkového efektu nestálost našeho prostoru. Tato nestálost působí jako most mezi dvěma prostory - světlo z jednoho může přecházet do druhého."

Lloyd přikývl.

„Dobrá. Myslím, že vás chápu. A co dál?"

Rous ukázal na světelný bod.

„Tohleto je obraz. Obraz nějakého předmětu z jiného prostoru. Když vezmeme lupu a zvětšíme to, možná něco uvidíme."

„No fajn... tak si tedy vezmeme tu lupu."

Rous mávl rukou.

„Lupa není zase nic jiného než čočka. Pokud první čočka sestává z prstencovitého štítového pole, druhá bude muset vypadat nějak podobně. Nemáme tedy na práci nic jiného než rozštěpit generátorový kruh na dvě části, aby nám dalo dvě prstencová pole. To jedno jako objektiv a to druhé jako okulár."

Rozhlédl se.

„Tam vzadu máme širokou bílou zeď. Pokud budeme mít štěstí, ten obraz si tam promítneme."

Lloyd porozuměl. Hned se dali do práce a za půl hodiny se na zdi objevil

velký světelný kruh. Větší než ten první. Rosita na to oba muže upozornila.

„Aha... dobře!" vzdychl Rous. „To je náš okulár. Teď s ním budeme točit tak dlouho, až..."

Přerušil se uprostřed věty, přemýšlel a pak se usmál. „Já blázen! Pomocí pouhého okuláru přece nikdy nevytvoříme reálný obraz." Přistoupil k oknu. „Otočte potenci o metr, Lloyde!"

Lloyd začal otáčet malým přepínacím knoflíkem. Rous mezitím napjatě sledoval světelný kruh.

„Stop...!" zvolal náhle. „Označte toto nastavení, Lloyde! Rosito, podejte pár kusů látky a podržte mi je nad hlavou. Zbytkové světlo ruší při pozorování."

Když se stalo, co nařídil, a uplynulo deset či více minut, ustoupil a setřásl hadry ze sebe.

„Podívejte se dovnitř!" řekl Lloydovi. „Je to bezesporu obraz, ale neumím si pod ním nic představit."

Rosila nedokázala krotit svou zvědavost. Zatímco se Lloyd zahaloval, zeptala se: „Co tam je?" Lloyd popisoval obraz.

„Vidím rovnou, rozlehlou plochu. Leží na ní nejrůznější tmavé předměty. Obraz je vícebarevný, ale v této oblasti asi existuje mnoho barev. Ty tmavé předměty... No ano, mohly by to být stroje, ale já nevím!"

- „Pohybuje se tam něco?" chtěla vědět Rosita.

„Ne, nic. Je tam klid. Je to jako fotografie... Moment... co to bylo?" Chvíli se odmlčel a pak vzrušeně pokračoval. „Teď se tam něco pohnulo. Myslím jako obraz celku. Jako by se někdo přibližoval. Černé předměty jsou stále větší... O ano, jsou to stroje!"

V té chvíli bylo Lloydovo pozorování bezohledně přerušeno. Rosila už nedokázala krotit svou zvědavost, strhla mu hadry z hlavy, odsunula ho stranou a sama se postavila před kruh.

Rous a Lloyd si to dali líbit. Rosita pozorovala obraz několik minut bez hnutí. ;;

„Takže: Rovina, vydlážděná kachlemi, na nich několik | tmavých předmětů, které by za určitých okolností mohly být ^ stroji. Všechno poměrně neostré. Nic zvláštního nevidím," dodala.

„Ano?" usmál se Rous. „Nic zvláštního? Víte, co tam vidíte?"

„Ne."

„Tak já vám to vysvětlím... Protivníkův svět se nenachází v našem vesmírném prostoru. To, co vidíte, je malý nezřetelný výřez protivníkova světa!"

^ A ^

Po dlouhých týdnech, během kterých se museli bít s Neviditelným, se jim poprvé podařilo nahlédnout do jeho světa. Bylo to všechno však až příliš složité a podle obrázku se nedalo vůbec nic konkrétního vyčíst. Takže na řadu přišly experimenty. Lloyd se pokusil do protivníkova světa propašovat krabičku cigaret, ale nepovedlo se. Krabička dopadla na podlahu v místnosti. Jako dopravní prostředek mezi různými prostory se světelný kruh neosvědčil.

Rous byl navíc nespokojen s rozostřeností obrazu. Kdyby se podařilo obraz doostřit, možná by se nějak dalo poznat, k čemu tyto stroje slouží. Možná to byly právě ty zničující zbraně, pomocí kterých docházelo k brutálním útokům proti Mirsalu!

Ale všechny pokusy, jak nastavit obraz ostřeji, nakonec ztroskotaly. Nakonec mohli být rádi, že vůbec nějaký obraz našli.

Po několikahodinovém pozorování Rous vypnul generátor. O půl hodiny později jej zapnul znovu: Obraz se znovu objevil - to bylo dobré zjištění.

„Takže v budoucnu se musíme ochranného pole zříct," vysvětloval Rous. „Budeme potřebovat hlavně jeho generátor."

^ A ^

Brzy ráno přišel Flaring a přinesl dobré zprávy.

„Vaši věc jsem přednesl našim úřadům a mám radost. Že vám mohu sdělit, Že máte jejich plnou důvěru. Za nabízenou spolupráci jsme vděční a jsme připraveni vám pomoci, jak jen to půjde. Ovšem rádi bychom věděli, jestli máte nějaké konkrétní úmysly."

Rous zamračeně přikývl: „Hlavně chceme chytit za límec toho neviditelného grázla."

„To je dobrý úmysl," přikývl Flaring. „Ale-copak už to dokážete?"

„Ne," vzdychl Rous, „ještě ne. Ale počkejte." Vytáhl z kapsy podivně tvarovaný kousek plastiku, který našel uplynulého dne v Aleji králů na místě, kde proběhl útok Neviditelného, a podržel jej FIaringovi před očima. „Rád bych to nechal analyzovat. Vaši chemici možná zjisti, z Čeho se to skládá... Nebo spíš z čeho by se to mělo skládat. Taky bych rád věděl, jestli

se tenhle útržek během nepřátelského útoku nějak zformoval."

„Dobrá," souhlasil Flaring. „Hned to zařídím. Máte ještě nějaké další instrukce?"

' Rous se zamračil.

„Vůbec žádné! Bohužel. Anebo přece: Rád bych viděl mapu a na ní všechny oblasti, které nepřítel vylidnil." „Dobrá," řekl Flaring a rozloučil se.

Rous využil všechen Čas, aby doplnil další zprávu, kterou chtěl odeslat na palubu Drususu. Sotva ji skončil, opět přišel Flaring.

„Analýza ještě probíhá," vysvětloval. „Ale mapy jsem vám už přinesl."

Rozprostřeli je, na stole.

Vylidněná území měla různé, přesně ohraničené tvary. Jednou to byl ovál, jindy pětiúhelník... Ale vždycky se i uvnitř té oblasti našlo několik míst, kde Neviditelný nezasáhl.

Rous pokrčil rameny.

„Možná že nepřítel ani nechce úplně všechno živé a hned. Třeba sleduje nějaký cíl, který neznáme."

Vtom přišel poslíček a přinesl z laboratoře výsledky analýzy plastikového vzorku. Rous poděkoval a hned se pustil do jejího čtení.

Najednou se zarazil a zeptal se: „Jak dlouho tady na Mirsalu vyrábíte umělé hmoty?"

„Asi čtyřicet let. Proč se ptáte?"

„No, protože vědci určili stáří toho vzorku na dvacet tisíc let."

„Cože? To přece není možné!"

„Ale ano," přikývl Rous. „To totiž znamená, že za tu chvíli, kdy se přes tenhle cár přehnala neviditelná, všepožírající stěna, uběhlo v tom místě dvacet tisíc let."

Flaring byl zaskočen. O relativitě času pochopitelně věděl, ale ještě nikdy se s ní nesetkal ve skutečnosti.

„Ted* bych měl další prosbu," pokračoval Rous. „Ať vaši lidé sesbírají v zasažených oblastech podobné vzorky a podrobí je analýzám. Chtěl bych udělat mapu, na které by bylo zachyceno, jak rychle plynul v jednotlivých úsecích útoku Čas. Mohl byste to zařídit?"

Flaring souhlasil. Rozloučil se a zařídil vše nutné.

Uplynulo několik dní, aniž by na Mirsalu došlo k nějakému dalšímu útoku ze strany Neviditelných. V Rousově hotelovém pokoji, který se proměnil v hlavní stan, se scházely výsledky jednotlivých analýz a byly kousek po kousku zakreslovány do map.

Už po první stovce výsledků Rous věděl, co má očekávat.

Body stejného stáří ležely na Čáře, pomyslně označující vnější obrysy zasaženého území. Zvenčí dovnitř získávaly vzorky věcí na stáří. Zákresy připomínaly vrstevnice mořského dna. V centru, kde bylo stáří největší, dosahoval věk vzorků až padesáti tisíc let, jinde zase třiatřiceti, na ostrovech nedaleko Fillinanu však dokonce osmdesáti a jednoho sta tisíc let. Rous pro to měl vysvětlení - někde možná proběhl proces stárnutí dvakrát a Časy se prostě sečetly,

^ A ^

„Myslíte, Že tu věc vůbec někdy rozlouskneme?" zeptala se Rosita, ale neznělo to zrovna přesvědčivě.

Policie mezitím přece jen uvedla do chodu jednu z elektráren, takže se opět svítilo. Přesto pozemšťané seděli potmě. Věnovali se svým úvahám.

„No samozřejmě," odpověděl Rous. „Jak si můžete byt tak jist?"

„To je tím, že jsem pozemšťan,'* odpověděl Rous. „UŽ šedesát let máme co dělat se spoustou hádanek a všechny jsme zatím vyřešili."

Rosita vzdychla.

„Ráda bych taky byla taková optimistka."

„Počkejte na další útok!" ozval se Lloyd. „Každý útok nás dostane dál. Na to, že jsme na Mirsalu deset dní, toho víme hodně!"

„Přitom nemáme sebemenší tušení, co si pod Neviditelnými můžeme vlastně představit," odvětila Rosila.

„Já zase myslím, že to, co označujeme za útok, vlastně vůbec *žádný* útok není. Podle obrázků na mapě nevidím nic, co by svědčilo o cíleném útoku třeba proti průmyslovým komplexům, velkým městům nebo tak."

Rous chvíli přemýšlel.

„No, možná to tak je, ale neměli bychom podceňovat ženskou intuici. Někdy dokáže taková intuice ve zlomku vteřiny víc než mnohadenní úvahy moudrého muže."

Rosita vstala.

„No, doufejme," zasmála se, „Ale teď bychom se mohli konečně vyspat,

ne? Dobrou noc, pánové!"

Vtom Rous nadskočil: „Slyšeli jste... výkřik!!"

Vyběhli ven na chodbu a ke schodišti. V prvním patře stáli v řadě policisté a pozorovali svého komisaře, který s pohledem skloněným k zemi opatrně pronikal jako policejní pes po chodbě.

„Flaringu! Co je?" zvolal Rous.

Komisař se napřímil a zůstal stát.

„Zmizelo mi deset mužů."

„Cože?"

„Zmizeli?"

Flaring zvedl ruku.

„Ano. Jeden z nich viděl, jak se jeho kolega zničehonic rozplynul a zmizel."

„A vy teď děláte co?"

„Hledám stopy..."

„Moment!"

Rous ho minul, prošel až na konec chodby a pak se vrátil.

„Do pokojů jste se už díval?"

„Ano."

„Ve kterých pokojích se to stalo?"

Flaring ukázal na troje dveře.

„A támhle vlevo?"

„V tom pokoji nikdo nebyl."

„Ale vpravo?"

„To je právě to," postěžoval si Flaring. „Tam Jsou všechny pokoje obsazené - včetně kanceláří je jich celkem Čtrnáct. Tři první jsou zcela prázdné, v jedenácti zbývajících se vůbec nic nestalo."

Rous otevřel jeden z pokojů, ze kterého zmizeli lidé. Bylo vidět provizorně zařízenou místnost se čtyřmi lůžky. Dvě z postelí zůstaly nedotčeny.

„Tihle dva měli volno," vysvětloval Flaring. „Museli zmizet přímo z postelí."

Rous si pokoj prohlížel. Než se tam Flaring se svým štábem ubytoval, byl to asi *stejný* pokoj jako všechny ostatní. Přímo nad ním byla...

„Lloyde" zařval Rous ve zlé předtuše. „Honem nahoru! Musíme najít Rositu!"

Rychle se rozběhl a bral schody po třech. Udýchaní se zastavili přede dveřmi Rositina pokoje. Zaklepali na ně, ale nikdo se jim neozval.

„Není tam," zavrtěl hlavou Lloyd.

Rous se nezdržoval dalším klepáním a vřítil se dovnitř. Rositu nikde neviděl. Postel zůstala nedotčená. Podíval se i do sousedících pokojů, ovšem nebyla ani tam. Volal její

jméno, ptal se hlídkujících policistů, ale mamě. Dívka byla pryč.

Nepřítel udeřil počtvrté, a tentokrát se jeho obětí stala pozemšťanka.'

Rous dal rychle stanovit stáří předmětů a zjistil, že jsou v průměru o tři tisíce let starší než jiné předměty z oblastí útoků. Pak vznikl i obraz tvaru útoku - podobal se kvádru

o hraně dvaceti metrů, který zasahoval od sklopení až po střechu hotelu.

Ale proč Rosita? Nepřítel přece pozemšťany dosud vždycky ušetřil?

Když si však prohlížel výsledky, zarazil se a dal zkontrolovat i zařízení Rositina pokoje. Došel pak k omračujícímu výsledku: Křeslo, ve kterém pravděpodobně seděla, bylo staré až tři miliony let! Na okamžik mu blesklo hlavou, že na takový věk vypadá zachovale, ale pak si uvědomil rozdíl mezi stárnutím materiálu a pouhým bleskovým plynutím času. Každopádně to znamenalo, že na pozemšťany Neviditelný potřeboval mnohem víc síly své neznámé zbraně, když použil tak velkou časovou dávku.

Znamenalo to nové problémy. Rous byl totiž dosud přesvědčen, že na pozemšťany se tady neútočí. Mohl se proto domnívat, že jsou v bezpečí a že mohou v klidu provádět své průzkumy.

Tomu se teď už věřit nedalo. Nepřítel disponoval energetickými rezervami, které mohly ohrozit i pozemšťany.

Rous věděl, co musí udělat.

„Konec vyčkávání!" vysvětloval Lloydovi. „Musíme definitivně něco podniknout!"

Lloyd s tím souhlasil.

„Vzpomínáte si," řekl, „že jsem měl zrovna nápad, který jsem vám chtěl říct, právě když zmizela slečna Perézová?"

„Ano. Oč šlo?"

„No, mezitím jsem spočítal, že bychom výkon generátoru ochranného pole mohli zvednout na dvacet megawattů..."

„...a přece jen zkusit světelný impulz jako dopravní prostředek mezi

jednotlivými prostory?"

Lloyd přikývl.

„Zkusíme to," rozhodl Rous. „Flaring nám musí dát k dispozici své elektrárny."

^ A ^

FIaring jako jediný přihlížel jejich pokusu.

Rous s Lloydem zvolna zvyšovali výkon elektrárny. Tím zvyšovali výkon připojeného generátoru a neustále zaostřovali světelné impulz.

Nakonec do malého generátoru plynul úplný výkon všech aktivovaných elektráren. Vypočítané nastavení bylo zafixováno, Lloyd se uvelebil v kresle a vzdychl: „Hotovo! Můžeme začít!"

Zvedl ruku s připravenou krabičkou cigaret a hodil ji ze vzdálenosti půl metru proti světelnému disku. Chvíli to vypadalo, Že se krabička ve vzduchu zastavila a najednou zmizela. Byla pryč...

Lloyd překvapeně vykřikl: „Je pryč! Je pryč!" Rous si oddychl.

Experiment se podařil.

„Zvláštní," zabručel Rous, sklonil se a vzal do ruky větší předmět. I ten však zmizel.

Pak oba zabrali za pohovku a strčili ji do světelné oblasti.

Zmizela i ta...

Muži mlčky přistoupili k okuláru a zadívali se do světelného kruhu.

„Vidíte něco?" zeptal se Lloyd. „Malé Černé body...," hlesl Rous.

„Ukažte...?" jemně ho odstrčil Lloyd. „No ano! A jedním z nich je..."

„Naše pohovka!" „Jistě. Co jiného."

„Aleje maličká jako smítko!"

„To znamená jen, že ty stroje, které tam vidíte, musejí *být* ve skutečnosti vysoké jako mrakodrapy!"

Lloyd na něj zíral.

„A vy byste chtěl proniknout dovnitř?"

„Ano. A to okamžitě."

Odhodil hadry.

„Riziko není právě malé," řekl klidně. „Ale myslím si, že ho zmírníme, pokud necháme generátor pořád běžet. FIaring se musí postarat, aby napětí nekolísalo a aby nedošlo k výpadku. Zatím ještě netuším, jak vypadá druhý konec té díry, do které se chystám vlézt; ale dokážu si představit, že se-bemenší změna v napětí by mi mohla znemožnit cestu zpátky."

„Dobrá!" odvětil vážně Lloyd. „Budu dávat pozor."

Rous se obrátil na Flaringa.

„Rozuměl jste všemu?" zeptal se.

„Pokud se mě týče, tak ano," odpověděl FIaring. „Vy tam opravdu chcete vlézt?"

, Jistě. Už nemá smysl déle čekat a nechávat iniciativu na nepříteli."

„Hodně štěstí!" popřál FIaring.

Lloyd Rousovi ještě podal malý psychozářič a dezintegrátor. Pak Rous vstoupil do světelného kruhu...

-ý- ^ ^

Něco ho nasálo, položilo do vzduchu a pak dopadl a zůstal ležet. Při dopadu vykřikl a otevřel oči.

Ležel na pevné, solidní podlaze. Nejdříve ze všeho zkoumal, jak je na tom s gravitací, ale podle všeho mu neměla působit žádné větší potíže.

Pak se rozhlížel a hned ho napadlo, že nikde nevidí obzor. Kam až dohlédl, všude kolem ohraničovala prostor temná, neproniknutelná stěna. Vzdálenost k ní odhadoval asi na dva kilometry.

Připadal si Jako na kruhovém jevišti.

Podíval se nahoru a uviděl modré nebe, poseté bleděmodrými, průhlednými obláčky. Chvíli zíral do výšin, aby zjistil, že se ty obláčky nepohybují,

Podlaha celého prostranství byla vydlážděna velkoplošnými kamennými deskami. Byly nepravidelně vytvarovány, ale Žádná z nich neměla menší plochu než tři sta metrů Čtverečních. V místě dotyku mezí nimi se táhla temná Čára dokonalých svárů plastikového materiálu. Rous si najednou

vzpomněl na Rositina slova o kachlích, které viděla v oku-láru.

To, co jim původně připomínalo nějaké stroje, se při bližším ohledání proměnilo v obrovité, cizorodé stavby. Rous se tedy nemýlil. Každá z nich by se mohla směle měřit s nejvyššími pozemskými stavbami až do výšky pěti set metrů.

Jejich tvar byl absolutně cizorodý. Neměly okna, jenom různorodě velké a pokřivené kulaté díry. Stavby měly tmavošedou barvu.

Poblíž místa, kam Rous dopadl, našel krabičku cigaret, plechovku a pohovku, které sem s Lloydem transponovali.

Obrátil se, aby se podíval po světelném kruhu, který ho do tohoto prostoru transponoval a strnul úlekem. Zjistil totiž, že podlaha za ním stejně jako vzduch a nebe jsou průhledné, ale hned nato si všiml, jak se nahoru táhne mihotavý sloupec světla -jeho cesta zpátky!

Nepokoušel se vrátit, nicméně se chtěl dát do práce, aby neztrácel čas.

Vykročil k nezřetelným bodům těsně u Černé stěny- Podlaha pod jeho nohama byla neuvěřitelně tvrdá. Nohy ho po chvíli začaly bolet. Zastavil se tedy, vytáhl z kapsy zavírací nůž a zkusil do jedné z desek vyrýt rýhu. Zjistil však, že jsou tvrdší než ostří jeho nože - a to už znamenalo hodně.

Vstal a pokračoval v cestě, aby zjistil. Že objekt, ke kterému si to namířil, není nic jiného než - socha.

^ A ^

Socha byla barevná a představovala malého muže, který Rousovi nesahal ani po bradu. Mužík měl ve tváři spoustu světlých skvrn, připomínajících jizvy po neštovicích. Oblečení, které měl na sobě, bylo záplatované a boty vypadaly uprášeně. Všechny tyhle znaky sochař pečlivě přenesl na svou plastiku.

Rous se pokoušel zjistit, z čeho je socha vytvořena. Na dotek bylo všechno tvrdé jako kámen, i když na pohled to vypadalo jako pravé.

Chvíli tam stál, pozoroval tu zvláštní sochu a nemohl se ubránit dojmu, že to je věrné zobrazení nějakého Mirsalerana. Ale proč?

Rozhlížel se.

Temná stěna za jeho zády už od něj nebyla dále než pět set metrů. Zajímala ho. Chtěl se na ni podívat a chtěl vědět, proč za ní nic nevidí.

Znovu se otočil k soše -

- a lekl se.

Byl si jist, že když ji viděl poprvé, mužík měl otevřené oči. Vzpomínal si na jeho zvláštně nafialovělé panenky -ale teď je měl zavřené! Jako by ta socha byla unavená!

V Rousovi se probudilo strašlivé podezření. Napjatě pozoroval malého, nehybného muže. Nemohl vidět, jak se mu víčka zase zvolna zvedají, protože to byl velmi malý proces. Ovšem uvědomoval si jedno: Ten muž možná žije! Možná se dokonce pohyboval, ale všechny pohyby jeho těla probíhaly tisíckrát pomaleji než obvykle... A ještě něco:

Zdálo se, že ho ten muž nevnímá. Rous pro něj musel *být* jen stínem, nezachytitelným pro oko, vnímající mnohatísíckrát pomaleji.

Rous přemýšlel, jestli by nešťastníkovi mohl nějak pomoci. Možná by ho mohl přivléct k pohovce a poslat ho na ní zpátky na Mirsal, protože teď už vůbec nepochyboval, že před sebou má jednoho ze tří milionu unesených Mirsaleranú.

Pak si to však rozmyslel. Ještě nechtěl odejít. Hodlal prohledat temnou stěnu a zjistit, co se za ní ukrývá. Na zpáteční cestě by mohl tohoto muže vyzvednout - anebo kteroukoliv z jiných soch, které tam stály, všechny na tom byly obdobně zle.

Jak kráčel dál, uvědomoval si, že zdánlivá tvrdost podlahy bude mít co do činění s během Času - stejně jako tvrdost unesených Mirsaleranů, kteří se kvůli tomu dokonce podobali sochám.

Dorazil ke stěně.

Nebyla z pevné hmoty, nicméně přesto byla stejně neproniknutelná jako ten nejsilnější ochranný Štít. Rous natáhl ruku, strčil ji do tmy, ale na něco narazil. Zatlačil, ale ta věc nepovolila.

Uvažoval, čím by to mohlo být a říkal si, že Je to možná silou štítového generátoru. Jehož světlo dokázalo osvítit jenom určitý výsek tohoto neznámého světa. Bylo by to logické. Podle toho tedy temnou stěnou zdejší svět zdaleka nekončil.

Obrátil se a vracel se k sochám.

U těch se zastavil a uvažoval, kterou z nich vzít s sebou zpátky. Byly tam i postavy žen a dětí. Nakonec to však zavrhl. Zpáteční cesta by byla s takovými kolosy velmi namáhavá a navíc se bál, aby zajatcům nějak neublížil.

Nakonec se zastavil před jedním z nízko umístěných otvorů v jedné z vysokých budov. Zvažoval, zda se má odvážit vstoupit.

Už se málem rozhodl, že to udělá, když vtom zaslechl podivný zvuk.

Nejdříve to byl jen tichý bzukot stejné výšky a intenzity, pak to na chvíli stoupalo, až Rouse zabolelo v uších, aby to zase nekonečně pomalu ztichlo.

Netušil, co by to mohlo být za zvuk, ale cítil nebezpečí, které zvuk naznačoval. Pochopil, že nesmí ztrácet Čas. Zabočil kolem stavby zpátky ke světelnému sloupu, jenž ho měl dopravit na Mirsal.

Utíkal kolem dalších soch, když si všiml jedné nehybně ležící postavy a zastavil se. Zamžoural, aby se podíval, co ho tak zaujalo a uviděl to.

Rositu Perézovou!

Překonal své překvapení s důsledností muže, který ví, že má v patách cizí, neznámou hrozbu. Chytil ji za pas, ale byla velice těžká. Vzpomněl si, že má s sebou malý antigrav. Zapojil jej a pomocí něj pak Rositu nesl stejně snadno jako třeba dopis.

Pohovka už byla asi dvě stě metrů od něj, když ho najednou cosi vyděsilo. Přímo vedle ní se zničehonic vynořila postava, která na rozdíl od okolního němého a nepohyblivého světa mávala a cosi nesrozumitelného křičela.

Rous se zastavil, ale kámen mu spadl ze srdce, když zjistil, zeje to Lloyd.

Felimer Lloyd na něj volal: „Pojďte honem! Rychle! Hrozí nám nebezpečí!"

„Pomozte mi!" odpověděl Rous. „Mám Rositu!" ' Lloyd byl rázem u něj. „Panebože, co to je...," mumlal.

„Honem, chytněte ji taky...," přerušil ho netrpělivě Rous. „Nemáme Čas na údiv!"

Za pár minut byli u světelné elipsy.

„Kdo je na druhé straně?" zeptal se Rous. „FIaring?" Lloyd přikývl. „Řekl jsem mu, aby to ohlídal." „Pojďte, nejdříve odešleme Rositu!"

Položili psycholožku do světelného sloupu a přihlíželi, jak mizí. Pak tam vstoupil Lloyd a nakonec i Rous. Tentokrát už Žádné sání necítil. Prostě stoupal někam nahoru...

^ A ^

Rosita se mezitím probrala z nehybnosti. Poznávala Flaringa a udiveně se ptala, co se to stalo. Ale FIaring jí neuměl odpovědět.

Krátce nato zasypala otázkami Lloyda s Rousem, ale oba odmítli odpovídat.

„Později!" uklidňoval Ji Rous. „Lloyde, o jakém nebezpečí jste to mluvil?"

Lloyd ukázal na světelný pruh. „Podívejte se tam!"

Nemusel už ani použít hadry, protože najednou viděl zcela zřetelně svět, do kterého před chvílí prolezl. „Přiblížilo se to, že?" řekl.

Lloyd souhlasil. „Docela pořádně," potvrzoval.

„A to je tedy to zmiňované nebezpečí?"

Lloyd pokrčil rameny,

„Měli bychom být opatrní."

„Asi se chystají na další útok," přitakával Rous. „Dostaneme hlášení, kdyby to někde propuklo?'*

„Jistě," odpověděl FIaring. „Do tohoto hotelu se sbíhají všechny nitky."

Rosita se protlačila dopředu. „Vysvětlí mí někdo..."

„Ještě ne, děvče," odmítl ji Rous. „Lloyde, hlídejte to a já odešlu hlášení pro Drusus!"

Sotva s tím začal, vtrhl do místnosti Flaringův pobočník a křičel: „Útok, pane komisaři! Spojová centrála ve Fregnaatu nevydává žádné signály!"

„Kde leží Fregnaat?" chtěl vědět Rous.

„Jihovýchodně odtud," odvětil FIaring rychle. „Asi osm set mil daleko."

„Jsou vaše stanoviště natolik dobře obsazena, abyste mohl registrovat, kterým směrem se útok pohybuje?" .Jistě!"

„Dobrá. Průběžně mě informujte, prosím." Pobočník odběhl, ale za dvě minuty byl zase zpátky. „Útok se blíží k Fillinanu!" vysvětloval jim. „Mezitím vypadla další dvě strážní stanoviště. Kromě toho..." „Kromě toho?" zaúpěl FIaring.

„Kromě toho se něco podobného děje v blízkosti Kovánu. Fronta se pohybuje směrem k Fillinanu."

FIaring bezradně zíral na Rouse. „Co s tím uděláme?" úpěl.

Rous počítal. Flaringovy stráže byly rozmístěny po desetikilometrových úsecích. Během nejvýše pěti minut vypadla dvě stanoviště. Dvacet kilometrů za pět minut - to znamenalo rychlost dvou set čtyřiceti kilometrů v hodině.

Rous se otočil k pobočníkovi: „Pokuste se zjistit, jak široká je ta fronta a zda se pohybuje konstantní rychlostí. Jak daleko je odtud Kován?"

„Tisíc mil."

„Dobrá! Hlaste mi vše nové."

Pobočník zmizel. Rous se vážně zahleděl na Flaringa: „Na vás čeká těžký úkol."

FIaring zvedl hlavu.

„Z ohrožené oblasti můžeme evakuovat sto tisíc lidí," vysvětloval Rous. „Máme na to něco přes tři hodiny. Dokázal byste připravit k evakuaci sto tisíc lidí; aniž by mezi ostatními vyvstala panika?"

FIaring zpozorněl.

„Vy chcete... Vy byste chtěl sto tisíc lidí..." Rous mávl rukou.

„Ano, to chci. Postarejte se o to. Zvládnete to?" „Ano."

„Dobrá. Začínáme. Nejpozději za hodinu můžeme zahájit naloďování."

„Cože?" vytřeštil FIaring oči. „Vy tu máte lodě?"

^ A ^

Perry Rhodan neváhal. Několik minut poté, kdy dorazilo Rousovo volání o pomoc, obě obří lodě přistávaly. Třicet milionů kilometrů, které je dělily od Mirsalu II, překonaly za půl hodiny.

Rous mezitím poslal další instrukce. Bylo nutné zahalit jihovýchodní předměstí Fillinanu energetickým ochranným štítem. Obě lodě měly bezesporu dostatek energie, aby něco takového hravě dokázaly.

Jakmile Drusus přistál u západního okraje města, Rous se hlásil Rhodanovi a rychle mu objasňoval plán evakuace.

Rhodan s ním bez výhrad souhlasil a vydal patřičné příkazy svému druhovi. Skokanu Talamonovi, který se svým křižníkem Arc-Koor přistál na jižním okraji města.

O půl hodiny později se čtvrti Fillinanu, ve kterých ještě žili lidé, ocitly pod ochrannými energetickými zvony. ,

Za další půlhodinu se ohlásil FIaring s první skupinou evakuovaných Mirsaleranů. Bylo Jich patnáct tisíc. Když na- j stupovali do obřích křižníků, přišly zprávy z chráněných Čtvrtí, že tam lidé propadali panice, ale že se situace mezitím uklidnila.

Evakuace probíhala bez mimořádných událostí.

^ ^ <-

„Tak jsem vám to teď všechno vysvětlil, pane," uzavřel Marcel Rous přednášku. „A teď bych rád vyslovil vlastní názor."

Rhodan se usmál a přikývl.

„Ven s tím!" vyzval ho. „Jsem velice zvědav!"

„Ať už je naším nepřítelem kdokoli, útočí na nás z jiného prostoru. Zadruhé - pozemšťané jsou vůči jeho útokům mnohem odolnější než zdejší domorodci, což dokazuje případ slečny Perézové. A zatřetí - neživé věci prodělávají proces stárnutí, pokud se ocitnou ve sféře útoku. Znáte zprávu slečny Perézové. Byla několik dní mimo náš prostor, ale jí to připadalo jen jako zlomek vteřiny. Právě v tomto efektu, totiž v neuvěřitelně rychlém toku času, neživé věci zůstanou, ale živé ne... Je tu Jenom jediná výjimka - rostliny. Jsou sice organické, ale zůstávají.

Začtvrté - tento nepřítel je mnohem silnější než my, pane! Jediné, co dokážeme, je. Že se umíme dostat do jeho prostoru. Ovšem akční rádius světla, které nás tam dopraví, je velmi omezený, takřka mizivý..."

„Moment, něco tu je, Rouši. Pokud vím, pronikl jste do jejich prostoru, ale udržel jste si vlastní Časové povědomí. Zajatci však ne... To tedy znamená..."

„Ano!" vyhrkl Rous- „My se dokážeme pohybovat tisíckrát rychleji než nepřítel, V čase, který potřebuje, aby se nadechl, dokážeme vysvobodit všechny zajatce... Ale jenom ty, kteří se dostali do našeho akčního rádia."

„Zajatci podléhají vlastnímu času v nepřátelské zóně, Že?" „Ano, pane. Jak jsem říkal - slečna Perézová měla pocit, Že tam strávila jen zlomek vteřiny. Výhoda rychlosti platí jen pro toho, koho k nim přinese světlo můžeme to tam tedy prozkoumávat a vysvobodit pár zajatců, to je všechno. Tam, kde jsem byl, jsem objevil asi stovku zajatců... Všichni ostatní budou asi v té tmě..."

„Vykonal jste bezvadnou práci, Rouši. Vy i oba vaši druzi . A hlavně: Posbírali jste mnohem víc informací, než jsem doufal.

Nepřítelovou převahou si hlavu nelamte. Už několikrát jsme se ocitli v situacích, které vypadaly zcela bezvýchodně.

Jsme přece lidé ze Země, nezapomínejte! Já vůbec nepochybuji o tom. Že vyřešíme i tenhle problém, aniž bychom přitom přišli k újmě."

^ A ^

Půl hodiny po této debatě spojová centrála zaregistrovala, Že obě protivníkovy fronty zvýšily rychlost.

Ze stovky tisíc plánovaně evakuovanych Mirsaleranů byla už polovina na palubě. Domorodci se chovali klidně a disciplinovaně. Byli zaskočeni velikostí křižníků a měli strach z toho, co má přijít.

^ A ^

Krátce před sedmnáctou hodinou palubního Času dorazily obě fronty k městu. Rhodan v té době seděl ve velínu Drususu. Přístroje najednou zaznamenaly náhlé přetížení ochranných energetických polí a o pár minut později se hlasil Talamon a bojácným hlasem oznamoval: „Generátory se nám propálí, jestli hned neodstartujeme!"

„Nepropálí se," odporoval chladně Rhodan. „To, co právě prožíváme, se nám venku děje každou hodinu dvakrát. Zachovejte klid a dohlédněte, aby vše probíhalo v pořádku. Teprve já určím, kdy odstartujeme!"

Po prvním zatížení energetických štítů to vypadalo, jako by se nepřítel od města odvrátil. Rhodan si oddechl, ale přišlo to příliš brzy.

O několik minut později dostaly štíty další ránu, mnohem silnější než byla první. Na několik vteřin hrozil výpadek všech generátorů štítu.

Když útok odezněl, na obrazovce se opět zjevil vystrašený Talamon.

„Počkejte na můj rozkaz ke startu!" ostře na něj vyjel Rhodan. „Nemyslím, že by mi Velké Impérium poslalo tak starý a nemohoucí křižník, že by se jeho energetické štíty prolomily hned po první rančí"

Zapůsobilo to. Talamon zmlkl a zmizel z monitoru.

^ A ^

Rous, Rosila a Lloyd uklidňovali evakuované Mirsalerany. Krátce po druhém útoku proti štítům lodi nalodili poslední z nich.

Flaring stál na konci široké rampy, vedoucí na loď, a rozhlížel se. Proti němu leželo předměstí Fillinanu, Horun.

„Takže jsme to dokázali!" zamumlal Flaring.

„Ano, pojďte, nasedněte taky!" vyzval ho Rous. „Myslím, že to každou chvíli propukne!"

„Já?" zavrtěl hlavou komisař. „Já tady zůstanu. Patřím k lidem, kteří tu čekají na svůj konec."

„Neblázněte, Flaringu! Nemůžete jim nijak pomoci. Pojďte se mnou. Až to všechno pomine, vrátíme se. Čeká vás ještě spousta úkolů."

Ale Flaring nesouhlasil.

„Ne, já zůstanu tady," odpověděl. „Možná, že po útoku někdo přežije. Možná..."

V té chvíli se v reproduktorech palubního rozhlasu ozval Rhodanův přísný hlas: „Posádko, zpět na palubu. Okamžitý start za čtyři minuty! Posádka na palubu!"

„Pojďte!" křikl Rous na FIaringa.

Ale komisař znovu zavrtěl hlavou a hrdě sestupoval dolů z rampy k městu. Tento malý, ale statečný muž kráčel vstříc své záhubě.

’

^ A ^

Třetí útok způsobil na Drususu výpadek jednoho a na Arc-Kooru tří generátorů. Čtvrtý útok by už mohl znamenat zánik křižníků.

Přesně Čtyři minuty po první výzvě se lodě prudce odlepily a zvedly k nebi. Teprve pak byly vypnuty antigravy a zapnuty motory. Křižníky se na obloze proměnily v malé tečky, když dole na planetě útočník vyrazil do boje počtvrté.

Mezi dalšími statisíci obyvatel zmizel i komisař Flaring. Z toho, co ho potkalo, vůbec nic nepociťoval. Viděl jen krátké, jasné zablýsknutí a pak se ponořil do tenat světa, který nikdy předtím neviděl.

^ A ^

Rhodanovo rozhodnutí bylo staré, ale pořád platilo. Po ukončení akce v soustavě sluncí Mirsal chtěl letět na Arkon a jednat o důležitých otázkách s počítačovým Regentem Arkonu.

Psychologické vyhodnocení mu potvrdilo, že tím nic neriskuje, naopak - počítačový Regent bude ve stávající .situaci jistě ochoten přistoupit na nějaké ústupky.

Zatímco oba křižníky opouštěly Mirsai, Rhodan vysvětloval Talamonovi, že chce letět na Arkon. Jeho zpráva pro Regenta byla stručná.

„Nasbírali jsme cenné informace o Neviditelném. Je nutná porada o dalších krocích. Drusus a Arckoor jsou na cestě k Arkonu. Prosím o slyšení a návrh termínu."

Regent byl počítač, proto odpověděl promptně.

„Souhlasím. Přistán s oběma loděmi. Jsem k dispozici, jakmile dorazíš."

^ A ^

Drenn byl něčím jako spojovým důstojníkem mezi Regentem a okolním světem.

„Co je to támhle?" zeptal se Rhodan a ukázal z okna kluzáku na hladkou, rovnou stavbu, pokrytou jakousi lesklou fólií.

„To je audienční budova," odpověděl Arkonidan. „Komu je dopřáno té cti, aby směl mluvit osobně s Regentem, ten je tam odveden."

Drenn přistál a vypnul motor.

„Vystupte a pokračujte v chůzi!" vyzval Rhodana a ten poslechl. Vstoupil do budovy a rozhlížel se. Kromě něj v ní nikdo nebyl. Prostor byl sice naleštěný, ale jinak docela prázdný. Po Regentovi samotném nikde ani stopy. Kráčel proto dál, ale najednou ho zastavil známý, kovově znějící hlas: „Stůj.Rhodane!"

Perry Rhodan poslechl, aniž by se ohlédl.

Musel se trochu usmívat. Neznělo to jako hlas nazlobeného boha? Nebyl to někdo, kdo uznal, že nemá tolik sebedůvěry jako on, Rhodan? Nebyl to někdo, kdo před ním padl na kolena?

„Stojím," řekl Rhodan.

„Jsem pánem Galaxie!" duněl kovový hlas. „Jistou dobu jsi mi předstíral svou neexistencí a vodils mě Za nos. Budiž ti odpuštěno, pokud uznáš, žes jednal protiprávně!"

„Nevím, o čem mluvíš," namítl Rhodan.

„Hovořím o tvé mateřské planetě," vysvětloval Regent. „Všechny světy jsou mi podřízeny a také ten tvůj by měl být. Odvážil ses mi postavit. Přišel jsi, abys mi řekl, že jsi ochoten se podřídit?"

„Ne," odpověděl Rhodan- „Proto jsem nepřišel. Ty nejsi pánem mého světa!"

„Proč ne? Tvůj svět je jen zrnkem prachu v Galaxii! Snadno se ho zmocním!"

Rhodan se zasmál.

„To si myslíš ty... Ale ošklivě se pleteš. Moje domovina je nyní mocnější než celá arkonidská říše!" „To je nemožné!"

„Uvažuj, Že jsi o nás šedesát let neslyšel. Nic nevíš. Za tu dobu jsme se dostali hodně daleko..."

„Co znamená nějakých šedesát let! Já jsem nesmrtelný..."

„Možná to je pro někoho krátká doba, pro jiného zase dostatečně dlouhá," odporoval Rhodan.

„Takže se mi nemíníš podřídit?" Rhodan uhnul.

„Předložím ti jeden návrh,*' odpověděl. „Nejdříve si pro-56

mluvíme o společném nepříteli. Pak přijde řeč na mou mateřskou planetu. Nejdříve si však promluvíme o tom nejdůležitějším."

„Souhlasím. Podej mi hlášení!"

Rhodan poslechl. Vyprávěl o tom, co zjistili jeho tři agenti na planetě Mirsal, ale Regentovi se to zdálo málo.

„To je všechno?" zeptal se. „To nestačí, abychom dokázali neznámého protivníka odrazit."

„Nevím, ovšem i kdyby tomu tak bylo, pak to byli moji lidé, a ne tvoji, kdo našli stopu. Kromě toho jsme nasbírali Ještě mnoho informací, které musíme vyhodnotit."

„Předej je Drennovi."

„Dobrá. Asi už mohu odejít, že?"

„Ano. Drenn tě odveze."

Rhodan se otočil a šel. Když urazil asi tři čtvrtiny cesty, Drenn se znovu vynořil a odvedl ho ke kluzáku. Zpáteční cesta k Drususu už trvala jen pár minut.

^ A ^

Za několik hodin se Drenn objevil znovu. Poté, co předal Regentovi slíbené informace, centrální počítač opět pozval Rhodana k rozmluvě.

Rhodan však mávl rukou.

„Regent mě přeceňuje. Třicet hodin jsem neviděl postel. Myslím, že

postačí, když se spojíme telekomem. Další cestu k němu si mohu ušetřit!"

Drenn však pobledl.

„To... to nejde!" vykoktal.

„Jistěže to jde," kývl Rhodan. „'Vysvětlete mu. Že jsem příliš unaven, abych dokázal opustit loď. Buď ať se se mnou spojí, anebo ať počká, až se vyspím!"

^ A ^

Regent mu zavolal a debata trvala asi hodinu.

Jejím výsledkem bylo, že Rhodan dostal *k* dispozici pětasedmdesát procent arkonidské flotily, včetně ujištění, že žádná z lodí není řízena roboty. Arkon 3 se s okamžitou platností stal Rhodanovou základnou. Zároveň dostal k dispozici ještě další základny po celé Galaxii.

„To znamená," vysvětloval Rhodan posléze ostatním členům posádky, „že centrální počítač Arkonu prozatím nemá zájem o Zemi. Nebude ji obtěžovat. Navíc mám k dispozici tři Čtvrtiny arkonidské bojové flotily. Posádka je lidská, takže kdybych chtěl, mohu klidně obsadit cely Arkon."

Kapitán Drususu Sikermann se probral z ustrnutí.

„To... vám to jen tak dal?"

„Jen tak ne. Prostě jsem mu vysvětlil, Že jeho Impérium není mým nepřítelem. Platila na něj i skutečnost. Že jsem se oženil s Arkomdankou. Počítač mi důvěřuje. Kromě toho jsem mu vysvětlil, proč se mu zdá. Že jsme nasbírali málo informací: Počítač totiž sám o sobě nedokáže porovnat relativitu času, která je v boji s Neviditelným rozhodující!"

„Takže...," hlesl Sikermann.

„Ano," kývl Rhodan. „Regent nás nebude ohrožovat."

^ A ^

Převzetí arkonidské flotily se blížilo svému konci. Flotila postupně vzlétala a lodě vyčkávaly ve vesmíru na další rozkazy.

Rhodan se připravoval k velkému uderu proti Neviditelnému.

Regent ho ještě jednou ujistil o tom, že mu plně věří a Že má k dispozici všechny nejdůležitější arkonidské základny po celé Galaxii. Zároveň ho ujistil, že plně věří, že Rhodan proti němu nikdy nezaútočí.

Rhodan si však takovým patetickým ujištěním o smíru nenechal poplést hlavu. Bylo docela klidně možné, že zatímco bude ve vesmíru bojovat s Neviditelným, Regent se pokusí urychlit technický vývoj na Arkonu, aby se znovu dostal na Rhodanovu úroveň.

Zatím však centrální počítač nevěděl, kde Země leží. To bylo rozhodující. Kdyby Regent měl ruce, měl by je teď svázané.

Rhodan hodlal jako vždy dodržet slovo. Nikdy by násilím nezaútočil proti Velkému Impériu, ale podle všeho, jak to teď vypadalo, jednou přijde den, kdy už arkonidské Impérium nedokáže stát na svých vlastních nohou a pak přijde čas na klidné, mírumilovné spojení obou říší...